

AMIRŐL SZÓ VAN...

Ilyenkor ősszel...

*"Párás és kurta már a reggel, az este fészta és örök
A csipkelombú fenyvesekből alágörögnek a ködök."*

(Székely János, Kányádi Sándornak)

Ősszel a természet olyan, mint a bölcs öregember. Csendes, nyugodt, benne lapul az egész elmúlt idő emlékezete, minden színárnyalatával, gyümölcseivel. Talán a szőlő áll így módon legközelebb az emberhez. Mélyen ereszti gyökereit, az ég felé fordul, fény által érik. Október a Magyar Ötvenhat emlékének hónapja. Nemcsak itthon, s nemcsak a magyarok számára. Valószínűleg annyi emlékműve, emlékezője nincs a világban történelmi pillanatnak, mint Ötvenhatnak. Ez idő tájt fokozottan az az érzés tölt el bennünket, amelyért már sokszor megindultak eleink. Miszerint: jó itt lenni, hogy itthon vagyunk, itthon maradtunk.

Az ünnep számunkra egy tükör. Tiszta, el nem homályosuló tükör, amelyben mindig láthatja a magyarság igazi arcát, értékeit.

Turi Lajos, Tát

„Káoszt varázsolni viszonylag egyszerű, de abból rendet, sokkal nehezebb” - interjú Meggyes Tamással -

A tavaly októberi önkormányzati választások után Ön azt nyilatkozta egy újságírói kérdésre, hogy személyes életét tekintve a Jóisten ajándékának érzi azt, hogy elveszítette az esztergomi polgármesterválasztást, mert ennek köszönhetően nagy lelki teherrel szabadult meg. Most, egy évvel az önkormányzati választások után, hogy érzi magát? Az eltelt egy év sem volt egy könnyű menet.

• Nem hiszem, hogy Isten úgy ajándékoz meg bennünket, mint Karácsonykor a gyerekeket, amikor egyértelmű, öröme okot adó jutalmak meg játékszerek kerülnek a gyerekek kezébe. A nekünk adott ajándékok terhekkel vegyesek. Éppen ez adja az értéküket. Tehát inkább lehetőségeket kapunk. Az, hogy a feladatot elvesztettem, az veszteség, de lehetőséget kaptam arra, hogy több időt töltsék a családommal, és a házat, amit nyolc éve építünk, lassan be tudjam fejezni. Az fontos, hogy a család ne aló-

letben lakjon, hanem saját házában, amit a magunk ízlése szerint rendezhetünk be. Próbáltam úgy berendezni a házat, hogy az a gyerekeknek egy hangulatos, kicsit mesés valami legyen. Biztos, hogy ez nem egy közéleti téma, de a magam és a családom szempontjából nagyon fontosnak tartom, hogy a gyerekeim biztonságban érezzék magukat, most különösen is, ugyanis egy válás közben vagyok (azért nem túl, mert két és fél éve tart). Úgy érzem, időben meg tudtam adni a gyerekeknek lélekben is azt, amit egy ilyen helyzetben meg kell adni, illetve párommal, akivel 2009 őszétől lakunk együtt, most ikreket várunk, amit kimondott ajándéknak tekintek. Különleges a dologban, hogy mi eleve ikreket szerettünk volna. Remélem, minden rendben lesz. Azt már látjuk a párommal, ahogy készülünk a babáink megszületésére, hogy ez azért egy nehezebb történet lesz, de örömmel nézünk elébe. Ilyen tekintetben tehát az idő igazolta, hogy ajándéknak is tekinthető, ami mostanság történik az életemben. Ha egészen pontosan akarnék fogalmazni, azt kellene mondjam, hogy nem szabadultam terhektől, mert azért a „közéleti” lelkem igencsak vergődik az eltelt hónapokban is, viszont lehetőségekkel gazdagodtam a családi életemet tekintve. Azt remélem egyébként, hogy az elkövetkező időben a parlamenti és a közéleti munkában is többet tehetek., mert a tavaly őszi bukás egy fajta önkéntes száműzetéssel is együtt kellett hogy járjon. Például legalább fél éve nem nyilatkoztam újságnak. Ilyen tekintetben az önök újságja az első. A parlamentben sem szólaltam föl, azért mert a nevem és Esztergom sajnos egyfajta botránykövé vált, és mint ilyen, megnehezít egyébként nemes ügyeket, és nem akartam teherként lenni. Azt hiszem azonban, itt az ideje, hogy ezen valamilyen módon próbáljak változtatni, tehát a kiváráson túl, el kell kezdeni cselekedni is. Az idő gyógyítja a sebeket, – nem Meggyes Tamás sebeit, – hanem a közösség lelki sebeit, de aktívan is közre kell működni, hogy megoldást találjunk, mert ijesztő állapotok vannak Esztergomban. Hála Istennek, a térség többi településén ez kicsit sem igaz.

Ön politikusként többször hangoztatta, hogy (folytatás a 7. oldalon)

Elkészült a csapadékvíz-elvezető rendszer Tát-Újtelepen

A 2010 májusában bekövetkezett szélsőségesen nagy esőzések az egész országban – így Táton is – felhívták a figyelmet a csapadékvíz elvezetésének fontosságára. A probléma Táton, Újtelep településrészen volt a legkiéleztettebb, ahol az ingatlanok elöntésén túl, a víz bejutott a szennyvíz csatornába, ahonnan szennyvízzel keveredve a fedlapokat fölemelve ömlött a közterületre.

Mindezek okán döntött úgy Tát Önkormányzata, hogy állami és uniós forrásokat megpályázva, csapadékvíz-elvezető rendszer kiépítését célozza meg, először Tát-Újtelep területén, majd a későbbiekben Kertvárosban is.

A 2010 második negyedévében meghirdetett, települési vízrendezési fejlesztésre kiírt állami pályázaton az Önkormányzat által benyújtott pályázati terv támogatást nyert, így lehetővé vált a vízvezető rendszer megépítése. Idén októberben többhónapos munka után az építkezés a befejező szakaszába érkezett, a kész csatornarendszer birtokbavétele e hó végén/jövő hónap elején esedékes.

A kivitelezéssel megbízott gazdasági szövetség helyi kisvállalkozókból szerveződött

A csapadékvíz-elvezetés fontossága a település önkormányzata számára egyértelmű volt, azonban ezt a beruházási költségek nagyságrendje miatt önerőből nem lehetett megoldani, ezért pályázni kellett. Az is egyértelművé vált, hogy a beruházás során nemcsak a közterületekről kell elvezetni a vizet, hanem ennek lehetőségét az itt lévő ingatlanok tulajdonosai számára is biztosítani kell, így ezt a csatorna tervezésénél figyelembe kell venni. A tervek az elmúlt év nyarán elkészültek, a pályázati anyag beadásra került, majd ezt követően 2010 december végén a pályázatokat elbíráló Közép-Dunántúli Regionális Fejlesztési Ügynökség kiértékelte a táti Önkormányzatot, hogy a projektet a legmagasabb, bruttó 100 millió Ft összegű támogatásra érdemesnek ítélték, így a beruházás a Magyar Állam és az Európai Unió támogatásával megvalósulhat.

A közbeszerzési eljárás során az Önkormányzat a pályázati feltételeket úgy határozta meg, hogy kizárólag kisebb vállalkozások nyújthassanak be ajánlatot. Összesen hét cég vette ki a dokumentációt. Végül négy cég maradt versenyben, közülük a táti székhelyű Kozi-Szabó Konzorcium adta az összességében legkedvezőbb ajánlatot, így az Önkormányzat ezt a céget bízta meg a kivitelezéssel.

A beruházással érintett utcákban (Törökvész-, Madách Imre-,

Lehár Ferenc-, Kálmán Imre-, Liszt Ferenc utca, Határ út) előregyártott betonelemekből nyílt esővíz elvezető árok került kialakításra, részben beton fedlapokkal fedve. Az ipari ingatlanok bejáróit acél ráccsal, a lakossági tulajdonban lévő ingatlanok bejáróit cső áteresszel oldották meg.

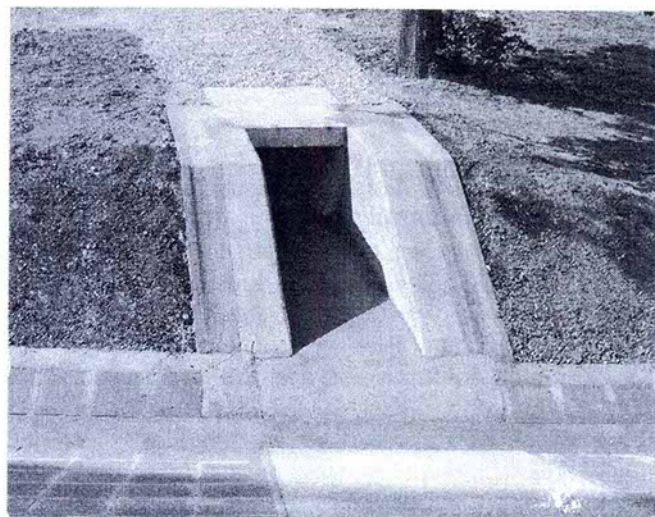
Már a kivitelezési pályázatokban kiemelt szempont volt a munka-organizációs terv minősége, annak érdekében, hogy a munkavégzés szervezeten, az érintett ingatlantulajdonosok legkisebb zavarása mellett történjen. A kivitelezés során némi nehézség abból adódott, hogy az elemgyártó cég nem mindig tudta tartani az ütemtervet, minthogy méreteiket tekintve nagyon sokféle elemtípus került beépítésre.

A beruházás 120 millió forint összköltségű volt, ám mivel az elvégzett munkák zöme utólagosan került kifizetésre, a kivitelezőnek gondos munkatervet kellett készítenie, hogy az előfinanszírozás megoldható legyen.

Valamennyiünk meglegedésére szolgálhat, hogy a kivitelezéssel megbízott konzorcium helyi kisvállalkozókból szerveződött, hiszen ezáltal a helyi vállalkozók és alkalmazottaik kaptak munkalehetőséget. Ez ugyanakkor többletgaranciát is jelent az elvégzett munkák tekintetében, hiszen ha gondok merülnének föl a kivitelezéssel kapcsolatban, a helyi vállalkozók bármikor elérhetők.

Az időjárast nem mi emberek alakítjuk, és Tát földrajzi adottságain sem tudunk lényegesen változtatni, de a most megépült csapadékvíz-elvezető rendszernek köszönhetően remélhetőleg a jövőben mérséklődnek majd a nagy esőzések okozta károk, és a mindenkori talajvízszint is csökken Tát-Újtelep területén.

A táti képviselőtestület Tát-Kertvárosban is rendezni kívánja a csapadékvíz elvezetés problémáját. A Kertvárosban azonban lényegesen nagyobb és költségesebb feladat lesz a vízvezető rendszer megépítése, mint Újtelepen, ezért az ottani munkálatokat mindenképpen szakaszolni kell majd. A 2010-es esőzések idején Kertvárosban a legnagyobb gondok a településrész délnyugati részén jelentkeztek, ami nem meglepő, hiszen ez a legalacsonyabban fekvő része Kertvárosnak. Csak gravitációval erről a területről nem vihető el az összes csapadékvíz, s ez jelentősen megnöveli a csapadékvíz-elvezetés költségeit.

A gyűjtőcsatorna kivezető nyílása az elkerülő útnál. Most ijesztően nagynek tűnik, de nagy esők idején szükség lehet rá.

Marosi Istvánnal, táti háziorvossal, és feleségével, Marosi Istvánné Baróthy Annával beszélgettünk

- Meséljete magatokról. Hogyan élitek mindennapjaitokat?

István: A valósat vagy a szépet mondjuk?

- A kettő nem zárja ki egymást, legalábbis én úgy tapasztalom.

István: Vannak szép dolgok is, természetesen, de azért szívszomorító dolgok is akadnak jócskán. Az ország állapota nem túl rózsás, és ez a közérzetünkre is kihat. Az egészségügyben, ahol dolgozom, nagyon lehangoló a helyzet. Ugyanakkor a nemzetünk lelki állapota is sajnos okot ad a szomorúságra. Gondoljunk csak az ominózus 2004 decemberi népszavazásra, amikor emberek tömegei politikai parancsra tagadták meg a saját nemzetüket. Pedig hát, kitől várhatnánk, hogy segítsen bennünket az előbbrejutásban, ha mi magyarok nem fogunk össze, és nem segítünk magunkon?! Igaz, hogy túlléptünk már a népszavazáson, de engem, mint Erdélyből áttelepült magyart és volt táti önkormányzati képviselőt nagyon fájdalmasan érintett a népszavazás eredménye. Őszintén szólva, kissé a személyem elleni megnyilvánulásnak is tekintettem, ami akkor történt, pedig régóta Magyarországon éltem már, és úgy éreztem, elfogadnak magyarnak és táti polgárnak, ezt bizonyította, hogy az önkormányzati választásokon háromszor is bekerültem a község képviselőtestületébe.

- Tőled hallottam a viccet: „Mikor lesz a székelyből román? A válasz: Ha fölmege Budapestre.” Szellemes és találó a vicc, ámbar mostanság mintha veszítene az aktualitásából, - szerencsére. Ma már valószínűleg másként szavaznának a 2004 decemberében fölített kérdésre is, hiszen változott a közgondolkodás. Tájékozottabbak az emberek. Tudnak a határon túli magyarokról, személyes kapcsolatok is kialakulnak, nem úgy mint az elmúlt évtizedekben.

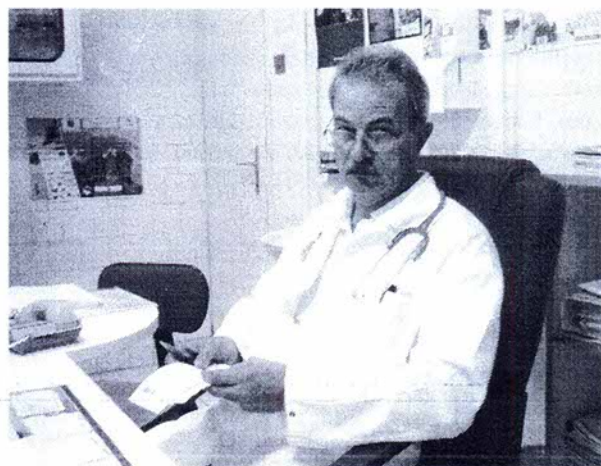
István: Igen, ez engem is örömmel tölt el. Talán nem volt hiábavaló az sem, hogy feleségemmel együtt annak idején kirándulócsoporthoz vittünk Erdélybe. Úgy látom, mind többen kerekednek útra, és keresik föl az erdélyi tájakat. Sok betegemtől hallom, hogy „Doktor úr, voltunk Erdélyben!” Ennek igazán örülök. Jó hogy látogatjuk egymást. Jó ez nekünk is és az erdélyieknek is.

A Marosi házaspár az erdélyi Kelemen-havasokban

- Az otthonmaradottak nem neheztelnek rátok, amiért elhagytátok a szülőföldet, Erdélyt?

István: Mielőtt eljöttünk, egy barátunk azt mondta: „Ha elmentek Magyarországra, magyarabbak lesztek a magyaroknál. De az igazi magyarok itt maradnak.” Ez a mondat szíven ütött, azóta sem felejttem. Volt egy időszak, amikor kemény vádak érték az elvándoroltakat, de mostanra lecsitultak a kedélyek. Látják Erdélyben is, hogy a legtöbben azok közül, akik Magyarországra költöztek, nem égették föl a hidakat maguk mögött, sőt sok esetben ők az összekötő kapocs az anyaország és Erdély között.

Dr. Marosi István

- Említetted az egészségügyet. Szerinted mi jelenthetne gyógyírt az egészségügy ezernyi bajára?

István: A társadalombiztosítást kellene új alapokra helyezni. Tarthatatlan az a helyzet, hogy a társadalombiztosítás kötelező is meg nem is, szolidaritáson alapul meg nem is. Minden ellátáshoz konkrét, elérhető forrást kell biztosítani. Amíg az ország lakosságának mindössze 1/5-e járul hozzá termelő munkával a TB finanszírozásához, nehéz lesz fenntartani a TB-t jelenlegi formájában. Sajnos azonban, nincsenek megfelelő intézkedések. Rendeleteket hoznak, de átgondolatlanul. Ami viszont jó, hogy most már mindenki belátja, gyökeres változtatásokra van szükség. Kérdés azonban, hogy lesz-e elegendő bátorsága és elszántsága a mostani kormánynak ahhoz, hogy meghozza a népszerűtlen de elengedhetetlen intézkedéseket is.

- Nincs könnyű helyzetben a kormányzat, hiszen nem egyszerű feladat egy előregező és a kényelemhez szokott társadalomban anyagi forrásokat előteremteni. Különösen, ha a szolidaritás elvét is maximálisan érvényesíteni akarjuk, vagyis ha meg akarjuk tartani az idősek és a munkaképtelen betegek számára is a teljeskörű egészségügyi ellátást.

István: Ez igaz, de valamit lépni kell, mert különben összeomlik a rendszer. Azt azonban még hozzátenném, hogy az egészségügy átalakítása nem csak a finanszírozhatóságot kell, hogy célozza. Az orvosi adminisztráció is egyszerűsíteni kellene. Jelenleg indokolatlanul sok adminisztratív munkával terhelik az orvosokat, ami semmi képpen sem válik az orvoslás javára. És nem utolsósorban, jó lenne, ha bennünket, háziorvosokat ugyanolyan jogok illetnének meg, mint más orvosokat.

Jelenleg egy orvos maximum 24 órát dolgozhat egyfolytában, utána minimum 12 óra pihenőt kell tartania, ez a szabályozás azonban nem vonatkozik a háziorvosokra. A háziorvosok joggal érezhetik úgy, hogy kizsákmányolják őket. Jőmagam is igen gyakran kénytelen voltam egy 24 órás ügyelet után azonnal a rendelőbe menni fogadni a betegeket. Ez senkinek sem jó, sem az orvosnak, sem a betegnek. Persze tudom, nincsenek könnyű helyzetben a jogszabályalkotók sem, hiszen évről-évre mind kevesebb az orvos hazánkban, elsősorban az elvándorlások miatt.

- A betegekkel milyen a kapcsolat?

István: Megpróbálok lelkiismeretesen, egyformán ellátni a betegeket. Nem mindig sikerül, de erre törekszem. Ha néha ingerültebb vagyok valamelyik beteggel, legközelebb igyekszem kiengesztelni és megéreztetni vele, hogy nem őrá haragszom, hanem őérette. Azt viszont látom, hogy valamennyien idegesebbek vagyunk, fogytán a türelmünk, az igényeink pedig nagyok.

- Anna, te is Erdély szülőtte vagy. Mikor és hogyan kerültél Magyarországra?

Ani: Istvánék már három éve Magyarországon éltek, amikor 1980-ban összeházasodtunk. Az esküvőnk Maroshévízen volt, - ez egy kisváros Hargita és Maros megye határán, a székegyházi szélén. Én csak ezután költöztem Istvánnal Magyarországra. Először ápolóként helyezkedtem el Budapesten a Péterfi Sándor utcai kórházban. Itt dolgoztam, amíg meg nem születtek a gyerekeink. Amikor ők nagyobbak lettek, a Tatkertvárosi iskolában kaptam állást, mint gyerekfelügyelő, az enyhe fokban értelmi fogyatékos gyerekek számára fenntartott összevont osztályban. Nem csak Tátról, de a környékből is jártak ide diákok. Ez 12 évig működött, 2003-ig. Azóta nincs ilyen oktatás Táton. Jelenleg a Tát-Mogyorósbánya Gyermekjóléti és Családsegítő Szolgálat munkatársaként dolgozom.

- Hogy érzed magad a jelenlegi munkahelyeden?

Ani: Sok családnak nyújtunk rendszeres segítséget, nem csak anyagi támogatás formájában, de segítő beszélgetéseket is folytatunk, segítünk hivatalos ügyek elintézésében, látogatunk családokat. Jó érzéssel tölt el, hogy a legtöbb esetben látjuk a munkánk eredményét.

- Beszéljünk egy kicsit a családokról. A házasságkötések óta sok év telt el. Bizonyára sok minden történt az évek során, jó is, rossz is. És együtt tudatok maradni, ami nem kis szó a mai világban. Mi a jó házasság titka?

Ani: Elfogadjuk egymást, erényeinkkel, hibáinkkal együtt, és igyekszünk alkalmazkodni egymáshoz. Közvetlen környezetünkben is jó példákat láttunk, ami szintén nagy segítség. Kölcsönösen kiegészítjük egymást.

István: Ha vannak is időnként felületes súrlódások közöttünk, nem esünk egymásnak, tényérok nem röpködnek. Ha nézeteltérésünk támad, inkább csendben maradunk, és másnap újragondoljuk a történeteket. Higgadt fejjel könnyebb belátni: „Igen, ezt másképp kellett volna.” És az is tény, hogy a romániai diktatúra alatt megedződünk. Érzékenyebbek vagyunk, de alkalmazkodni is nagyon megtanultunk.

- Sokszor hallani, hogy régebbi korokban a társadalomban és a házasságokban is férfialdom volt, és lényegében ez tartotta össze a családokat. A nők féltek a megbélyegzéstől és a férfiak bosszújától, ezért nem tiltakoztak hangosan az őket ért

megaláztatások miatt, és ezért nem robbantak szét a házasságok. Szerintetek mennyiben állja meg a helyét ez a fajta vélekedés?

István: Nem gondolom, hogy a házasságok azért tudtak valamikor tartósak maradni, mert a férfiak terrorizálták volna a nőket, a nők pedig ezt eltűrték. Szüleim de a nagyszüleim között sem volt olyan szerepleosztás, hogy a „te szavad dönt”. Együtt próbáltak ők is evickélni, ahogy tesszük mi is Anival.

- Megholdogult Feleségem szokta mondani, hogy ő bizony nem szívesen lenne újra huszonéves. Megértéssel és rokonszenvvel fogadtam ezt a megjegyzését. A már végigküzdött éveket én sem szívesen csinálnám újra. Ti hogyan vagytok ezzel?

István: A mai világban nem szívesen lennék gyerek. A mi gyerekkorunk úgy volt szép, ahogy volt. Hagyjuk az időt szépen csendesen csordogálni a maga módján. Mindig is küzdöttünk, semmit sem kaptunk tálcán. Ettől függetlenül, sokat nosztalgizunk. Nosztalgiaitalalkozásokat szervezünk, összejöveteleket, ahol 30-40 éve nem látott barátokkal, ismerősökkel találkozhatunk.

interjú készítette: Milinszki M.

Házi segítségnyújtás időseknek

Az Esztergom és Nyergesújfalu Kistérségi Társulás területén működő Glatz Gyula Szociális Központ 2009 eleje óta jelzőrendszeres házi segítségnyújtást biztosít egyedülálló idős emberek számára. A rendszerbe belépők egy jelzőkészséket kapnak, melynek segítségével – egy gomb megnyomásával – jelezhetnek az esztergomi központba, ahonnan kiértesítik a területi gondozót, aki rövid időn belül kimegy a segítséget kérőhöz. A rendszerbe bejutni orvos javaslatára vagy a helyi önkormányzat közvetítésével lehet. A területi gondozók (minden településnek van gondozója) tiszteletdíjat kapnak munkájukért. Jelenleg 129 készülék van kihelyezve a kistérség területén, ebből 16 Táton. A Központ szakmai hozzáértésének és példás munkavégzésének köszönhetően a szolgáltatás panaszmentesen és az érintettek megaláztatására történik.

Tát területi gondozója, Kertész Lászlóné Tamás Mária, elmondta, hogy sokféle kérelem fordulnak hozzá az idősek. Volt aki azért kért segítséget, mert úgy elrakta a gyógyszerét, hogy nem találta. Arra is volt példa, hogy valaki kinyitotta az ablakot, és kiesett a kulcsa, minek utána a bezárt ajtót nem tudta kinyitni. A nehezen mozgók arra kérik, hogy gyógyszereket váltson ki, vagy vigye be őket valamelyik szakrendelőbe. Apróságnak tűnő dolgok ezek, de az egyedülálló időseknek nagy segítséget jelentenek. Sokszor az is elég, ha csak lelki támogatást kapnak az idős, betegségekkel küzdő emberek.

Kertész Lászlóné:

„Apróságnak tűnő dolgok ezek, de az egyedülálló időseknek nagy segítséget jelentenek.”

Tekintettel arra, hogy a jelzőrendszeres házi segítségnyújtás az Esztergomi Önkormányzat által finanszírozott tevékenységek között már nem szerepel, a szolgáltatóknak pályázniuk kellett arra, hogy a jövőben is működhessenek. A Szociális és Munkügyi Minisztérium döntése nyomán a Glatz Gyula Szociális Központ a 2010-2012 évekre jogosulttá vált a jelzőrendszeres házi segítségnyújtás végzésére, és ehhez állami finanszírozás igénybevételére. Remélhetőleg, az esztergomi közélet zavarai nem veszélyeztetik majd a rendszer működését.

Az öregedés ráébreszti az embert, milyen ingatagok és mulandók a dolgok az életben. Vagyon és külső teljesítmények, szépség és egészség: mind tünékeny és veszendő. De az öregedő emberben új érzék ébred a maradandó, az örök iránt is. A fogyatkozó emberi élet kellős közepén, a hárságos egy Isten-nel egyesülve megújulhat, elmélyülhet a soha véget nem érő örök életbe vetett hite. Az örökkéartó jövődimenziója meglepően világossággá ragyogja be a jelent és mindenestül új értelmet és reményt ad neki. Valahogy úgy, ahogy az öreg Mózes halálát megédesítette az ígéret földjének szeme előtt kibontakozó látványa. Vagy még inkább úgy, ahogy az öreg Simeon kiáltott fel Jézus láttán: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat békességben, mert látták szemeim az Üdvözítőt!”

Karitás - tábor Tát, 2011. július 25. - 29.

A karitás-tábor, – immár mondhatjuk –, hagyománnyá vált Táton. Kilenc éve kezdtük. Mártival.

Itt köszönjük meg Kardos Mihály atyának, hogy idén is lehetővé tette a tábor megrendezését a plébánián. Olyan alsó tagozatos gyerekek számára hirdettük meg, akiket a szüleik anyagi helyzetük miatt nem tudnak elvinni nyaralni.

Öt napon keresztül nyújtottunk programot számukra (kirándulás, vetélkedők, sport, kézműves foglalkozások). A táborozók egész napi (minimum háromszori) étkezését ingyen biztosítottuk. A karitás tagok reggel nyolc órakor már ott serénykedtek a konyhában, készítették a gyerekek reggelijét. A programok minden nap reggel kilenc órakor kezdődtek közös reggelivel, majd a terv szerinti délelőtti foglalkozásokkal folytatódtak. Tanárnénik, tanárok és középiskolás diákok várták a gyerekeket a programokra. A táti iskola tanárai: Szalczinger-né Kovács Éva, Urbanics Magdolna, Maráz Erzsébet, Maros Lajos és Székely Keresztes Mariann 2-2 óra foglalkoztatást vállaltak. Ebéd után bibliai történetekkel ismerkedtek a gyerekek Schönek-né Ági vezetésével, majd filmet néztek, beszélgettek, rajzoltak. Két óra után ismét a szórakozás következett: kajakozás, pólófestés, kézműveskedés. A kémia évéhez kapcsolódva Szendrei Imre kémiai kísérleteket mutatott be. A Viktória Étterem (Editke) biztosította minden nap a finom, bőséges ebédet, amit a karitás tagok szeretettel és odaadással szolgáltak fel. A programok délután öt órakor fejeződtek.

A szerdai nap forgatókönyve eltért a többitől. Ezen a napon el látogattunk Esztergomba. Először kisvonattal jártuk körbe a várost és a szomszédos Párkányt. Ezt követően a Vízügyi Múzeumot látogattunk meg, ahol a gyerekek sok élménnyel gazdagodhattak. Utána fagyiztunk a városban, majd a macskalépcsőn fölkapaszkodtunk a várig, megnéztük a Bazilikát, országunk legnagyobb templomát, és a Bazilika melletti Szent István szobrot, ami nagyon tetszett a gyerekeknek. A hegyesúcsról gyönyörű látvány tárult elénk, mely lenyűgözte

a gyerekeket.

Ezúttal is szeretnénk megköszönni minden résztvevőnek – karitás tagoknak, tanároknak, diákoknak – az áldozatos munkát, és azt az összefogást, amellyel lehetővé tettük a tábor sikerét.

Szenczi Ferencné és Schönek Tamásné

...

gyülekező a kisvonatnál

a Vízügyi Múzeumban

közös étkezés a plébánián

MÁRIA RÁDIÓ
Jézust adja neked
FM 97,4

szerkesztő/kiadó: Milinszki Márton
cím: 2534 Tát, Vörösmarty u. 18
tel: 33/445-237
ISSN: 1788-2915

Látogatóban a délvidéken

Az újvidéki református egyház magyar kollégiuma adott szállást annak a 25 tokodi, táti és mogyorósbányai fiatalnak, akik idén júliusban délvidéki kiránduláson vettek részt. A szállást a kollégium vezetése ingyen bocsátotta a kirándulók rendelkezésére. A hatnapos kirándulás igen jól sikerült, ami azoknak a délvidéki magyar fiataloknak is köszönhető, akik tavaly nyáron nálunk (Táton és Mogyorósbányán) vendégeskedtek, most pedig a délvidéki kirándulás programjainak lebonyolításában segédkeztek. A csoportot két tokodi tanárnő, Vetési Edit és Vezérné Móra Klára, valamint Pánczél Mihály volt tokodi polgármester kísérte és fölügyelte. Az eseményt támogatta a Táti- és a Tokodi Polgármesteri Hivatal.

Az alábbiakban maguk a kirándulók mesélik el röviden útiélményeiket.

...

Július 4-én hétfőn indultunk különbusszal. Útközben többször is megálltunk egy kis pihenőre. Szeged alatt Rószkénél léptük át a magyar határt, ahol az egy óra várakozás alatt különös kultúrájú emberekkel találkozhattunk. Este fél 7 körül érkezünk meg az újvidéki szállásunkra, ahol 7 órakor vacsorával vártak minket. Vacsora után kipakoltunk. Este ki lehetett menni a városba.

Másnap miután megreggeliztünk elindultunk Szabadkára. Szabadkán városnézésen vettünk részt Szabó Gábor és Lajkó Nóra szabadkai fiatalok vezetésével. Megnéztük a városházát is, ahol fölmentünk a kilátóba, ahonnan az egész várost beláttuk. Szabadka után a palicsi állatkertet látogattuk meg. Ezt követően visszamentünk a szállásra, ahol meleg vacsorával fogadtak minket.

A kirándulás harmadik napján Tordára mentünk vendégeskedni, ahol a vendéglátó Kiss család nagyon finom sós kiflivel várt minket. Rengeteg kecske volt az udvarban. Lovas kocsival körbejártuk a falut, és felfigyeltünk arra, hogy nagyon sok téglaház - zöld kapu volt. Délután 10 órakor indultunk az arcsi romtemplomhoz. A romtemplom Tordától 6 km-re egy kukoricatábla közepén volt. Tűző napon egy és fél órán át gyalogoltunk. Volt aki feladta, de volt aki kitartott a végsőig, és ők érezhették a templomból kiáradó túlvilági erőket. A templomban volt egy hely, ahol - ha kívánunk valamit -, az elméletileg beteljesül, de egyelőre még ezt az élményt senki sem tapasztalta. Miután kigyönyörködtünk magunkat a romtemplomban, voltak akiket kocsival visszavittek a kisbuszhoz, ellenben voltak olyanok is, akik energiatöltéssel rendelkeztek és ők még visszafelé is futottak. A romtemplom után visszaindultunk a szállásra.

Csütörtökön, reggeli után, olyan 9 óra tájban elindultunk Zentára várost nézni. A városnézés során alkalmunk nyílt megköszölni egy helyi ételt, a bureket, ami egyesek szerint finom volt, mások szerint kevésbé. A zentai városnézést Szikora Csaba helybéli fiatalember vezette. A délután folyamán Adára mentünk strandolni, ahol is kipihentük a nap fáradalmait. A pár órás strandolást követően Ágó Eszter adai egyetemista végigkálauzolt bennünket Ada központján, és olyan 6-7 óra tájban visszamentünk a szállásra, ahol mindenki pihent vagy azt csinált, amihez kedve volt.

Péntek reggel misére mentünk a városközpontba, ahol a

misét követően az atya néhány mondatban jellemezte Újvidék városát, elmesélte történelmét, így sok új információt megtudtunk, majd mise után megreggeliztünk. A reggelit követően a dunaparttra mentünk strandolni, ahol mindenki fantasztikusan érezte magát. A délután folyamán elmentünk Karlócára, ahol a békekötés történetéről tudtunk meg sok új dolgot, Matuska Márton újságíró elmondásából. Este 8 körül mentünk vissza a szállásra és megkezdődött a pakolás.

Július 9-én, szombaton elérkezett a szomorú nap, amit senki sem várt, mivel mentünk haza. Az úton mindenki beszélgetett, aludt és zenét hallgatott, bár olyan is akadt, aki csak bámult ki a fejből. Délután 5 óra tájékában értünk haza és sajnáltuk, hogy a kirándulás ilyen hamar véget ért.

Összeintve nagyon jól éreztük magunkat és egy nagyon jó kis csapat jött össze. A helyiek is mind barátságosak voltak és tényleg sajnáltuk, hogy haza kellett jönnünk. Reméljük jövőre is visszamehetünk. Köszönjük a lehetőséget:

A kis csapat!

az arcsi romtemplom előtt

A bánsági pusztában, a Tisza bal partjától mintegy tíz kilométerre lévő arcsi romtemplomot Szent István királyunk építtette az 1030-as években. A későbbi korokban a magyar királyoknak fontos lehetett e szent hely, mert újból és újból védnökségük alá vették, törődtek vele. A templomot a törökök földülták, de teljesen nem semmisítették meg. A templom négy és fél évszázada romként áll, lakott településektől távol, árván, magányosan. Csonka tornya, romos falai messzire látszanak a sík vidéken, hatalmas méretei kiemelkednek a táj fölé. Az arcsi pusztatemplom a magyar délvidék azon ritka építészeti emlékeinek egyike, amely a török hódoltság előtti évszázadokat idézi.

(interjú Meggyes Tamással, folytatás) jobboldali politikai nézeteket vall. Hogyan jellemezné a jobboldaliságot? Mit jelent a gyakorlatban jobboldali politikusnak lenni?

• A hagyományos jobboldali-baloldali felosztásnak nem nagyon van értelme a XX század végétől. Olyan politikai családhoz és közösséghez próbálok tartozni, ahol értékeket szeretnék felmutatni, amennyire ez ebben a zűrzavaros világban és zűrzavaros politikai életben lehetséges. Úgy vélem, azok az emberek kell hogy összefogjanak és az egész közösség javára cselekedjenek, akik hisznek hagyományban, értékben, elérhető eredményben, jövőben, egymásban. Meg kell hogy cselekedjék ezt azok nélkül is – nem azokkal szemben, de azok nélkül is, – akik a választóvonal másik oldalán állnak, és akik általában nem hisznek semmiben, csak önmagukra gondolnak, és egészen rossz divatokat vagy hétköznapi gondolkodást átvéve pusztítanak mindent, a maguk kárára, úgy hogy észre sem veszik. Tehát a mindent tagadók és a valamiért dolgozók, valamiért küzdők között van a határvonal.

A leggyakrabban elhangzó bírálat Önnel kapcsolatban az, hogy önkényesen, diktatórikus módon vezette Esztergomot. Úgy tűnik, Meggyes Tamásról, mint emberről kialakult negatív kép vezetett végülis oda, hogy meg kellett válnia a polgármesterségtől. És noha nem vitás, hogy sokszor igazságtalanul, sőt kimondottan gonosz módon támadták, - nem érzi-e mégis úgy, hogy a bírálatok annyiban jogosak lehetnek, hogy egyes esetekben több kompromisszumkésztséget kellett volna tanúsítania. Sokakat önmaga ellen fordított, még a jóakarói közül is. Azt mondják, a jó politikus arról ismerszik meg, hogy egy pillanatra sem adja fel az elveit, de a különböző nézeteket képes beépíteni a maga koncepciójába.

• Én ebben nem hiszek. Számítalan példát lehetne mondani, ahol fehéret vagy feketét kell dönteni. Ahol az út két irányban megy tovább, és nem lehet két irányban elindulni. Szerintem a jó politikus az, aki azt csinálja, amit az embereknek vállalt. Még csak nem is azt, amit az emberek napi szinten akarnak, - mert az lehet, hogy nem ugyanaz, amit egy évvel korábban akartak, - hanem amit ő az embereknek ígért és vállalt. Egy vezető, ahhoz, amit a köz javára legjobbnak gondol, abszolút hűnek kell lennie. Ebben nem nagyon van mit megegyezni. Jó néhány olyan vezetőt ismerek, aki ilyen szempontból nem vezető, hanem csak szerepel, magát mutatja, a róla alkotott képet vagy hiedelmeket próbálja egyre jobb irányba terelni, egyre jobb színben feltüntetni magát. Természetesen hozzátartozik a munkánkhoz, hogy az emberek bizalmát megőrizzük, de nem az önnön karrierünk meghosszabbítása érdekében, hanem a közösség egybetartása érdekében.

Vannak akik szerint az elmúlt években túlságosan meg lett horgyaltva a város a sok beruházással. Pontosan emiatt, egy sor összeütközésre is sor került, és egy idő után a keletkezett feszültségeket Ön sem tudta kezelni, mert nem is nagyon lehetett.

• Igen. Sok változtatást vállaltam, ez így van. Amikor 2000-ben időközi választást nyertem, azt tanácsolták nálam idősebb, több cikluson át dolgozó, megbecsült, ma is komoly pozícióban lévő parlamenti képviselők, hogy az első három évben ne csináljak semmit, ne nyúljak semmihez, csak a kapcsolataimat építsem. A második ciklusban kell a programokat megvalósítani. És én ennek az első pillanattól kezdve pontosan az ellenkezőjét cselekedtem. Szerintem azzal a lehetőséggel kell élni, ami megadatott, és nem szabad taktikázni, halogatni a dolgokat. Politikusabb lett volna, vagy pontosab-

ban fogalmazva, önzőbb lett volna, ha kevesebbet változtatok, és én nyilván jobban jártam volna, de azt gondolom, hogy a feladatnak, a kihívásnak, a lehetőségnek, a felelőségnek az felelt meg, hogy többet változtatok. Ennek az árát elsősorban én fizettem meg, mert amit változtattunk, annak valójában nagyon kis része vált az emberek kárára, szerintem. Elismerem, hogy hibáztam, de ahol sok a változtatás, ott hibák is vannak, és természetesen érdekek is sérülnek. Amit igazi nagy hibának tartok, és ami az én mulasztásom, hogy a békét nem tudtam megtartani a városban. Nem feltétlenül a támogatottságomat, hanem a város békéjét.

Ide kapcsolódna a következő kérdésem. Esztergom ma egy ideges, indulatokkal terhelt város. És szinte sehol sem hallani annyi mocskos beszédet, mint a „keresztény” Esztergomban. Ön szerint mi vezetett Esztergom erkölcsi válságához? Ma már nyilvánvaló, hogy Esztergom problémája nem csak és nem elsősorban a politikusokban keresendő.

• Emlékezzünk vissza, 1998-ban Esztergom volt valószínűleg a legmegosztottabb város az országban. Innét indultunk. Az Orbán-kormány ekkor lehetőséget adott Esztergomnak. Például a hidépítésen keresztül. És a Széchenyi-tervben is kiemelt módon támogattak minket. A híddal együtt akkor egy felemelkedés indult meg az emberek lelkében is. A mileneumi ünnepségekkel egybekötött hídadási végre nem a 90-es évek sértődött, büszke, rosszkedvű hangulatát hozta, hanem a büszkeség itt örömmel, bizakodással, ünnepléssel párosult. Ekkor Esztergom, azt hiszem, óriási tudott előre lépni lélekben. Feledni tudta bajait, sértődöttségét, amely sértődöttség egyfajta tehetetlenséget is okozott. Esztergom a rendszerváltáskor és azt követően a jóvátételt várta, a sült galambot, merthogy Esztergomnak ez jár. Volt ebben jogos érzés is, de ez mégiscsak egy negatív attitűd. A hidépítéssel azonban az esztergomiak résztvevőivé váltak egy csomó közösségi dolognak. Sajnos ez a pozitív folyamat, részben az én sok változtatásomnak köszönhetően, kifulladás, és a város visszazuhan egy nagyon rosszkedvű, apatikus állapotba. Tehát azt szeretném mondani, hogy Esztergom lelki szempontból nehéz helyzetből indult, amiből sikerült egy időre kimozdulni, de aztán sajnos visszaestünk ugyanoda, ahonnan indultunk. Abban felelősnek érzem magam, hogy nem tudtam megtartani a bizakodást. Engem keményen és annál is igazságtalanabban támadnak, elképesztő dolgokkal, én pedig nem találtam el a megoldást. Próbáltam ez ellen háborúzni, de az még rosszabb viszonyokat teremtett. Volt olyan, hogy próbáltam szó nélkül hagyni a támadásokat, az meg más látszatokat keltett. Nem találtam a megoldást. Az én politikai feladatom, politikusi kötelezettségem lett volna, hogy ezt megoldjam. És annyiban érzem magam még felelősnek, hogy magam is vádakot fogalmaztam meg, ahelyett, hogy gyógyírt próbáltam volna keresni a kialakult hangulatra. Másképp kellett volna cselekednem.

Az esztergomi politikában még mindig állóháború van. A békétől még nagyon messze vagyunk.

• Nagyon nehéz a helyzet, mert egyrészt kritizálnunk kellene azt, ami az elmúlt hónapokban történt, másrészt pedig békét kéne teremteni. A két dolog összeegyeztethetetlennek tűnik. Mégis meg kell próbálni. A polgármester asszony politikája sajnos, úgy érzem, tényleg koncepció nélküli, és csak ellenem vagy ellenünk irányul, és nem szól másról, csak a mi lemondásunkról. Ez ellen sikeresen kéne tudni

küzdeni, és nem elég, hogy csak hallgatunk, és áldozatnak látunk, és egy idő után talán felismerik bennünk az áldozatot. Érvélni kell, küzdeni, meg kell akadályozni, hogy a mi politikai elítélésünk okán, esztergomi intézmények, programok, szakmai területek menjenek tönkre. A csődeljárást meg kellett volna tudni akadályozni. De ugyanakkor békét és bizalmat kellene adni az esztergomiaknak. Nagyon nehezen összeegyeztethető feladatok ezek, de úgy gondolom, hogy az elkövetkező hónapokban kísérletet kell tenni a megvalósításukra. Akár meg nem szokott formákat keresve, vért nélkül is ki kell állni az emberek elé, és pofonokat is elszenvedve, de mégis, komoly alázattal, békét elérni, - amellet, hogy tagadjuk azt, amit tagadni kell, elutasítjuk azt, amit nem szabad elfogadni. Ha ez nem sikerül, akkor Esztergom szerintem a szakadékbba zuhan. Jelenleg a káosz felé haladunk, és a káosz nem a képviselőtestületben van, hanem az utcákon. Az emberek ma már nem foglalkoznak a konkrét tényekkel, a konkrét hibákkal sem, csak a vizes lepedőt húzzák rá úgy általában mindenre. És azt hiszem, hogy már az új vezetés mellett sem állnak ott. Mindenből elégük van és mindenki ellen fordulnak, és ha mindenből elégük van és mindenki ellen fordulnak, akkor előbb-utóbb egymás ellen is fordulnak. Azaz, Esztergom újra atomjaira esik szét. Mindenki mindenki ellen fog háborúzni, és a közéleti megoldások is egyre rosszabbak lesznek. Egyre inkább kalandorságok jellemzik majd a közéletet. A következő polgármesterek és képviselők is csupán a véletlen által felvetett, a feladatra igazából alkalmatlan emberek közül kerülhetnek ki. Ebből óriási bajok lehetnek. A jeleket már látjuk. A Polgármester asszony mögött állók már megtagadják Polgármester asszonyt is és egymást is, amit előre lehetett tudni, mert egy teljesen életképtelen koalíció állt össze, egy olyan szövetség, melyben az egymás ellen leginkább acsarkodók kézenfogva álltak össze - rombolásra. Ugyanezek az emberek építésre már nyilván nem lesznek képesek, mert az nagyobb kitartást, valóságos összefogást és összetartozást igényel. Most hogy elérték céljukat a rombolásban, a továbblépésben már nem működnek együtt. Ebből újabb és újabb rombolások következnek, amit én ijesztőnek tartok. Ha a mostani folyamatokat nem állítjuk meg, akkor egyre inkább az extremitások irányába fogunk elmenni. Ezért gyorsan meg kell próbálnunk tenni valamit, hogy a káoszból béke szülessen. Káoszt varázsolni viszonylag egyszerű, de abból egyfajta rendet, sokkal nehezebb.

Egy előrehozott választás nem segítene?

• Biztos, hogy nem. A véletlennek, a demagóg nekifutásoknak adna egyre nagyobb teret. Az adósságrendezés egy gúzsakötött helyzetbe hozta a várost. Olyan, mintha baltával vágtak volna bele. Most nagyon óvatosan és megfontoltan kell cselekedni.

Polgármester asszony szerint az adósságrendezés során nem egyéb történt, minthogy tiszta vizet öntöttek a pohárba.

• Polgármester asszony másfél milliárd forint lejárt tartozásról beszél, holott az igazság az, hogy a városnak 150 millió valós lejárt községi tartozása volt a csődeljárás beindításakor, nem több. Az összes többi belső tartozás volt, vagyis a saját pénzünk, a megtakarításaink, a vagyonunk, amivel nem tartoztunk külső feleknek. Legfeljebb az egyik zsebünk tartozott a másik zsebünknek, egy általunk kitűzött célhoz képest. Polgármester asszony azonban ezeket a belső tartozásokat is csődeljárási oknak tekintette. Megjegyzem, ha a Magyar Suzuki Zrt. betartotta volna a telekvásárlásra és közműfejlesztésre kötött előszerződést, akkor ma az a 310 millió forint sem hiányozna, amit saját forrásból egy körforgalmi és bekötő út építésére költöttünk az ipari parkban. Vagyis ha a Suzuki, törvényt sértve, nem lép vissza, akkor a 150 millió forint tartozás sem állt volna fenn.

A meg nem valósult vagy megfeneklett beruházások közül melyiket sajnálja leginkább?

• Az egyetem létrehozása lett volna az, ami a többéves fejlesztéseinket mintegy betetőzte volna. Egy információ-technológiai kart szerettünk volna Esztergomba hozni, ami a jövő szempontjából a legversenyképesebb tudást adta volna a fiataljainknak. Hosszú, nagyon nehéz tárgyalások után sikerült megállapodnunk a kar beindításáról Bíboros úrral, a Pázmány Egyetemmel, és megkezdődött a beruházás. Jött a válság, és azt kellett mondjuk, hogy ez lesz az utolsó nagy dobásunk, próbálkozásunk. Most, hogy a csődeljárás bekövetkezett, az egész valódi veszteséggé vált, de biztos, hogy Esztergomot alapvetően formálta volna, ha a városban egy információ-technológiai kar tud működni. Az itt egyre inkább meghonosodó oktatók, a karhoz kapcsolódó szellemi műhelyek, szoftveríró cégek, vagy akár a hardverbe beruházó kisebb-nagyobb cégek megjelentek volna Esztergomban. És emellett lett volna egy olyan egyetem, amely vélhetően nem csak arról lett volna híres, hogy nagy egyetemi bulikat tartanak ott, hanem talán másról is. Másrészt pedig ha a diákseregnek csak egy kis része is Esztergomban marad, mert megszerette Esztergomot, az több évtizedes távlatban óriási erősödést jelentett volna a városnak. A beruházást elkezdjük, de a csődeljárás miatt beletört a bicskánk.

Esztergom - Széchenyi tér

Az esztergomiak de különösen a szenttamásiak meglepésére a Szent Tamás hegy forgalmi rendje a képviselőtestület döntése nyomán visszaállt eredeti állapotába. Ezzel az ön és az önt támogató korábbi testület által meghozott szabályozást vonták vissza a jelenlegi képviselők.

• Nem vagyok egy rossz gépkocsivezető, nem ijedek meg a meredek emelkedőktől, a rossz útburkolattól, de ahol kanyarban egy autó szélességnyi utca kétirányú, az számomra úgy tűnt, hogy ésszerűtlen. A Szent Tamás hegyen pedig nem egy ilyen útszakasszal találkozhatunk. Ezért próbáltam egy kényelmes és biztonságosan járható rendszert megépíteni, és ennek érdekében forgalmi szakembereket is bevontam a munkába. Kiderült azonban, hogy a szenttamásiak másképpen gondolkodnak, ők inkább visszatartanak, ha kell, vállalják a hétköznapi adódó nehézségeket, mert már megtanulták kezelni a problémát. Tévedtem, mert nem vettem észre ezt időben, és egy olyan megoldást szorgalmaztam, amely nem élvezte az ott élők támogatását.

interjú készítette: Milinszki M.